

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Enric Roca i Casas

Coordinador general d'Edu21 i professor de
la Facultat de Ciències de l'Educació de la UAB
www.edu21.cat

Canvi de model educatiu

Ha començat un nou curs i la música ens sona coneguda: una llei molt important que s'ha d'aprovar; una vaga convocada com a resposta; nous informes que ens alerten dels precaris resultats dels nostres alumnes de 15 anys en comparació a les societats del nostre entorn; més barracons que mai; alumnes nouvinguts que encara no s'han pogut escolaritzar; noves provatures de recursos d'acollida marcadament per la improvisació, continuació un any més del ridícul CAP com a formació inicial dels professors de secundària, etc. Un nou curs i, lamentablement, res de nou.

TANMATEIX, EN EDUCACIÓ QUI ANY passa any no empeny, donat que cada curs perdut costarà bous i esquelles recuperar-lo en forma de ciutadà educat en la responsabilitat, l'emprenedoria o la impregnació de valors sòlids. No només es tracta de dotar-nos d'un marc legislatiu adient a les demandes dels nous temps sinó, sobretot, de ser capaços d'endegar un procés reflexiu que ens porti a un autèntic canvi de model educatiu. Ja no ens serveix l'actual. Els resultats, en tots els fronts, resulten, per molt evidents, escandalosos. Hem de ser valents i, en això, fidels a la tradició pedagògica del nostre país.

TOTS, COMENÇANT PELS PROFESSORS universitaris, hem de fer autocrítica. Una autocrítica sincera que consideri sense embuts on ens hem equivocat. No podem confondre els nostres anhels i il·lusions de com hauria de ser l'ensenyament amb com ha de conformar-se en forma realista al segle XXI. Actualment, no podem malbaratar el talent –tots els talents– de la nostra gent.

AIXÒ VOL DIR QUE HEM DE FOMENTAR un model pedagògic que sense renunciar gens a l'equitat del sistema ofereixi l'oportunitat d'excel·lir a tots i cadascun dels alumnes que ho poden fer. No oblidem que Catalunya és a la cua en excel·lència educativa. Com ho podem fer això? En pri-

“No només es tracta de dotar-nos d'un marc legislatiu adient a les demandes dels nous temps sinó, sobretot, de ser capaços d'endegar un procés reflexiu que ens porti a un autèntic canvi de model educatiu. Ja no ens serveix l'actual”

CARLOTA BOADA

mer lloc, deslliurant-nos d'una bona colla de prejudicis anacrònics. Per exemple: aquell que postula que l'aprenentatge s'adquireix mitjançant l'activitat i que, sovint, s'ha acabat convertint en el fer per fer. Per contra, l'aprenentatge autènticament valuós s'assoleix mitjançant aquelles activitats que ben planificades condueixen al domini del coneixement.

UN ALTRE PREJUDICI: S'HA D'APRENDRE tot passant-ho bé. Això ho hem de substituir pel principi que tot guany o resultat d'aprenentatge adquirit mitjançant l'esforç produeix una gran satisfacció. Per tant, hem d'educar la voluntat més que no pas guiar-nos exclusivament per l'interès de l'infant, car no tots els seus interessos ens conduiran al desvetllament del seu talent o talents. També ens cal construir un currículum i una didàctica d'aula que, amb el recolzament de les tecnologies de l'aprenentatge i del coneixement, canviïn l'actual organització dels nostres centres, massa centrada en l'agrupació dels alumnes per la seva edat cronològica i en la norma invariable d'un sol grup per aula, un sol professor, una matèria per hora i un llibre per matèria. Aquest pervers i ineficient sistema s'ha d'acabar.

ÉS LA NOVA LLEI D'EDUCACIÓ DE Catalunya la que pot introduir aquest canvi de mentalitat? Ens temem que no, malgrat l'existència en el projecte de llei d'aspectes que avancen en la bona direcció. Ens calen uns plans de formació inicial i contínua del professorat molt més exigents que els actuals. També resulta primordial disposar d'una administració educativa que trobi fórmules per relligar la carrera docente amb uns incentius que reconeguin els esforços professionals innovadors i no només l'antiguitat en el sistema. Si ara no estem a l'alçada, Catalunya continuarà perdent llocs als rànquings i, al mateix temps, s'allunyarà d'aquells anhels i objectius de millora i d'excel·lència que, com tota nació, té dret a ambicionar.

EN DIRECTE

Salvar Madrid

Enric Vila

Historiador i periodista

Es va introduint en tertúlies i diaris i em fa por que aviat es convertirà en la cançó de la temporada, en l'adaptació local i folklòrica de la demagògia que la crisi està generant a tot el món. Hem de salvar Madrid, aviat ho sentirem dir a tort i a dret. Tornarem a escoltar discursos sobre el nostre seny i la nostra capacitat de treball; tornarem a parlar d'estadistes i de l'Espanya gran. Es dirà que, ara sí, és l'última vegada, i salvarem Madrid com Cambó el 1919, com Companys el 1936, com Sardà als anys 60 o Pujol als anys 90. A mi, tot això de salvar Madrid em recorda aquells intel·lectuals convergents que tres dies abans del tripartit deien que calia salvar el PSC. A Madrid fa segles que estan salvats. Ara han estirat més el braç que la màniga, perquè quan vius dels diners dels altres no ve d'un pam i fas excessos, com els han fet a Londres, París i Nova York. Però la necessitat fa miracles. De vegades, fins forja realitats millors. Aquesta crisi té un valor educatiu cabdal que s'hauria d'assumir: l'economia s'enfonsa si no es treballa, no es pot viure de l'aire. Així doncs, jo seria partidari que la lliçó s'apregui i que aquí, i a tot el món, la festa la paguin els qui l'han gaudit. Ja sé que és difícil i que, per complicar-ho, hi ha Sarkozy, Brown, Obama i Zapatero. Però els catalans tenim una responsabilitat: aquesta crisi va a favor dels nostres valors i dels nostres interessos. Tenim el deure de defensar-los. No cal patir tant per Madrid, treballant se'n sortiran. Déu és català.

“...la plenitud de la derrota”

Oriol Junqueras

Historiador

Ja fa molt de temps que moltes de les nostres esperances col·lectives s'han vist –almenys temporalment– frustrades. I, per tant, en descriure la situació política del país fem

servir paraules força gruyxudes. De vegades, són fruit de la confiança de parlar entre amics; d'altres, de la migradesa de l'anàlisi i del vocabulari; i, massa sovint, del gust malsà de recrear-se en les pròpies misèries.

Sens dubte, tots podem entendre la temptació de descriure la situació del país com un veritable “desastre nacional”, però, simultàniament, també és convenient recordar

que aquesta mateixa expressió fou escollida pels impulsors dels *Quaderns de l'exili* per referir-se a la guerra de 1936-1939 i a la dictadura feixista espanyola.

No pretenc pas qüestionar el dret d'usar el lèxic que cadascú consideri més oportú, però potser convé recordar que l'abús a l'hora de fer servir determinats conceptes pot acabar erosionant-ne el contingut. ¿Si la situació

actual és de “desastre nacional”, aleshores com hauríem de qualificar els esdeveniments de set dècades enrere? Així, per exemple, caldria tenir ben present que, tot recordant la mort d'Andreu Xandri i tots els altres companys caiguts en combat durant la guerra, Raimon Galí afirmava que “en la plenitud de la derrota i de l'oprobri també l'hem desitjada nosaltres”. I, en aquest sentit,

em sembla que ningú gosarà dubtar que, afortunadament, en el moment present, a cap de nosaltres no ens cal desitjar la mort, perquè estem a anys llum de la plenitud de la derrota.

En definitiva, en les circumstàncies actuals hauríem de defugir els barroquismes estètics, i els nostres discursos haurien de ser tan reals, tossuts i precisos com els fets que pretenen definir.